

dig som jeg er, i at kunne beregne Alt, hvad der hører til Taget, til Jernbaners Bygning og deres Drift, har jeg stølet paa den bestemte Erklæring, der — jeg har tilladt mig at nævne Navnet — er kommen fra Kapt. Holst, imod hvis Paalidelighed og Troværdighed jeg ikke har hørt en eneste Indvending, at det vilde være nærmere en Million end 900,000 Rd., vi vilde spare for Statskassen ved at følge det Forslag, der er gjort om at gaae over fra Strøb til Fredericia. Naar der nu ikke fra et eneste Medlems Side er sagt et Ord, som kan have nogen Betydning, imod denne formodede Besparelse, bliver jeg ved at fastholde det Hovedpunkt, at vi skulle gaae den billigste Vej og spare et saa betydeligt Beløb, som repræsenterer i det hele Foretagende en saa overordentlig stor Procent. Naar nu den høitærede Minister synes at kunne gaae ind paa det andet Forslag, fordi, siger han, vi ere vantede til her at mægle og gaae ind paa en Afkobling, saa kan jeg ikke Andet end beklage, at Regjeringen ligeoverfor sine egne Forslag viser den Svaghed at sige, at den nu til tredje Behandling vil gaae ind paa et Mæglingsforslag af denne Natur, et Mæglingsforslag, vel at mærke, som havde et meget ringe Stemmeantal for sig ved anden Behandling, hvor man derimod — jeg indrømmer, at det var med en kun ringe Majoritet — satte Regjeringens Forslag igjennem. Jeg gjentager derfor, at kunne vi ikke holde fast ved det engang Vedtagne, men skulle gaae ind paa dette sekundære Forslag om at gaae til Middelfart, skjøndt paa en noget anden Maade, end det er bestemt i den bestaaende Lov, saa stemmer jeg mod Lovforslaget og lader Sagen blive, som den er. — Jeg skal ikke gaae ind paa de Betragtninger, som den høitærede Indenrigsminister anstillede om den jydskke Jernbane; der kan vel ikke i formel Henseende være Noget til Hinder derfor, men jeg antager dog, at det ikke er nødvendigt idag at gjøre det; kun maa det være mig tilladt at gjøre opmærksom paa, at min Anskuelse i denne Henseende er grundforskjellig fra den, som den ærede Indenrigsminister udtalte, idet jeg betragter det som en Feil, at Aarhus er gjort til Hovedpunktet for Jernbanen i Sylland, og som en næsten util-

givelig Feil, at Fredericia er blevet draget ind i Jernbanenettet. Selv de Stude, som vi ellers holdt saa meget af at tale om, skulle ikke bringe mig paa Gled; jeg holder mig desuagtet udelukkende til den sjeneste Jernbane; men jeg kan dog ikke unblade at protestere mod den Betragtning om den jydskke Jernbane, som den ærede Minister har gjort gjældende, og som jeg anseer for aldeles urigtig.

Winther: Det er blot en Yttring af den ærede Indenrigsminister, som jeg finder mig foranlediget til at modsigge, da jeg er en af dem, som have stillet Forslaget under Nr. 1. Han sagde, at han ikke kunde troe, at man vilde „spænde Been“ for Regjeringen ved at give den en Bemhændigelse, som man antog, at den dog slet ikke vilde bruge. Jeg har ikke tænkt paa at „spænde Been“ for Regjeringen; jeg gaaer ikke saa underfundig tilværks, men siger blot, hvad jeg mener, og jeg mener i dette Tilfælde, at naar der endelig skal gjøres en Forandring i det, som jeg troer man helst burde beholde uforandret, saa er det, som Fleertallet i Udvalget tidligere har foreslaaet, bedre end det, som Mindretallet foreslog, og paa Grund af den ringe Forskjel i Stemmeantal, som viste sig under Afstemningen ved anden Behandling, har jeg troet, at det vilde være rigtigt paant at undergive det Thingets Overveielse, om ikke Fleertallets tidligere Forslag burde vedtages. Naar den ærede Indenrigsminister har sagt, at Regjeringen ikke vilde bruge en saadan Bemhændigelse som den, hvorom der i dette Forslag er Tale, saa kan den Yttring dog kun gjælde om den nuværende Regjering, men det glæder mig, at Regjeringen kan vægle, og at derfor denne Lov mulig kan blive udført af en anden Indenrigsminister end den nuværende, og det er i det Hese taget mit stadige Haab, at ikke ret mange Love skulle blive udførte af den nuværende Indenrigsminister, der saa at sige i Alt staaer paa et andet Standpunkt end det, jeg anseer for det rigtige. Den ærede Ingenrigsminister talte i samme Tone — saa forekom det mig — som den absolute Konge; han talte, som om han kunde have sagt til os: Jeg og mine Saglyndige, vi alene vide, hvad der tjener til Landets Vel;